

Tuần Báo Vô Vi

23 tháng 2 năm 2014

Số 174

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Tâm Sự với Đức Thầy
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

1. Thần giao cách cảm là sao?
2. Muốn đạt tới trình độ tu học tốt đẹp, thì phải làm sao?
3. Tuổi tác sung khắc thì phải làm sao?
4. Vui hành trong thanh tịnh là sao?
5. Tình thương nào mới là tình thương thật?
6. Mỗi người tu thiền một thời gian tánh tình đều thay đổi khác nhau tại sao?
7. Bộ đầu càng tu lại càng lớn rộng tại sao?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 4 tháng 5 năm 1996 1) Hỏi : Thân giao cách cảm là sao? Đáp: Thừa thân giao cách cảm là luồng điện đồng hành đêm đêm có thể tương ngộ gặp nhau khi tưởng đến. Kệ: Chung hành khai triển đạt tâm nền Tự thức cảm giao trí vững bền Học đạo thâm tình tâm mến cảm Đồng hành chung tiến chẳng còn quên.	Ngày 5 tháng 5 năm 1996 2) Hỏi : Muốn đạt tới trình độ tu học tốt đẹp, thì phải làm sao? Đáp: Thừa muốn đạt tới trình độ tu học tốt đẹp, thì phải tự dứt khoát tất tình lục dục nhơn duyên, thì sẽ bớt động và siêng năng hành pháp, tận dụng nguyên lý của Trời Đất thì điện năng sẽ được dồi dào, sẽ cảm thức được điện là gì? Tự tu tự tiến một cách dễ dãi. Kệ: Thành tâm tu luyện giới thanh hoà Sống khổ không than tự sửa sai Tình đời đen bạc tâm chẳng động Thực hành chơn pháp tránh lầm sai.
Ngày 6 tháng 5 năm 1996 3) Hỏi : Tuổi tác xung khắc thì phải làm sao? Đáp: Thừa tuổi tác xung khắc thì phải tự tu mới giải quyết được, hành bất cứ pháp nào thật sự hướng về từ bi mà tu thì mới giải quyết được duyên nghiệp, tâm an trí sáng thì mới dễ hoà và tha thứ thương yêu. Kệ: Thực hành thức giác mỗi chơn điều Hiểu lý thâm sâu hiểu lý siêu Thức giác chơn hồn tâm đạt đạo Quy về một mối thật tình yêu.	Ngày 7 tháng 5 năm 1996 4) Hỏi : Vui hành trong thanh tịnh là sao? Đáp: Thừa vui hành trong thanh tịnh là hành đúng pháp, tự giải được nghiệp tâm, thẳng tiến vào điện giới, ý tưởng sự thành, nhập định thẳng hoa, không còn một mảy may dấy động, gọi là vui hành trong thanh tịnh. Kệ: Thực hành phát sáng lại càng minh Giải tỏa phiền ưu tự hiểu mình Chơn lý tràn đầy tâm tự đạt Thực hành chất phác rõ hành trình.
Ngày 8 tháng 5 năm 1996 5) Hỏi : Tình thương nào mới là tình thương thật? Đáp: Tình thương của Thượng Đế mới là tình thương thật, thể hiện qua ánh sáng từ bi trong lành tận độ. Người tu thiền tiến tới ánh sáng trong lành đó mới thật là tu. Kệ: Vui trong thanh tịnh sáng chơn hồn Quý trọng Trời cao giải ác ôn Mê loạn không còn tâm đạt thức Bình tâm vui học vẫn sanh tồn.	Ngày 9 tháng 5 năm 1996 6) Hỏi : Mỗi người tu thiền một thời gian tánh tình đều thay đổi khác nhau tại sao? Đáp: Thừa mỗi người đều có một bộ đầu và khối óc như nhau, nhưng sự hấp thụ và phát triển nhìn thấy khác nhau. Nhưng chung quy chỉ có một mà thôi, tức là thanh tịnh trong siêu giác, quy về ánh sáng của đại bi là một, có múa máy cho mây cũng vậy thôi. Sự sáng trong là cần thiết, biết mình biết họ mới là người tu. Ngược lại khi họ, quên mình chẳng phải người tu. Kệ: Tu sao trở sáng tránh tâm mù Học hỏi không ngừng tự tiến tu Trực giác không còn nuôi lý luận Tự mình tiến hóa lãnh phần ngu.

Ngày 10 tháng 5 năm 1996

7) **Hỏi :** Bộ đầu càng tu lại càng lớn rộng tại sao?

Đáp: Thừa bộ đầu càng ngày càng tu tự cảm càng lớn rộng là vì tâm điển quang khối óc càng phát triển, thức hoà đồng càng ngày càng mở rộng, rất dễ tha thứ và thương yêu trong xây dựng.

Kệ:

Càng tu càng tiến càng vui mừng
Thức giác bình tâm pháp pháp trung
Bõ ngỡ không còn gây chấn động
Bình tâm tiến hóa tự mình ưng.

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Tân Niên Quý Sửu

Tung ở chỗ nào nó có nơi, mà nhiều người đạt tới cái nhẹ rồi họ hít vô phần nhẹ thì nó ra nơi lỗ tai phần nhẹ và họ tưởng họ hít hoà đó thôi, mà trong lúc đó là họ mê. Cái vấn đề đó là nó ở mỗi người, do sự công phu của mỗi người, tùy cái khả năng công phu của mỗi người được nhẹ tới đâu thì nó làm tới đó thôi, chứ mình không có thể tương đồng như mọi người. Mỗi người đều khác nhau, nội cái hít vô thở ra là đều khác nhau lắm, nhưng mà mình phải chủ trương là “*đầy rún đầy ngực tung lên bộ đầu*” không có đem xuống, nếu đem xuống thì sau này nó vọng động và nó làm cho tánh con người nóng nảy và nó bứt rứt ở trong con người. Vì đó mà người ta mới kêu mình phải chú ý, “*đầy rún đầy ngực tung lên bộ đầu*”, mà tùy nơi khả năng hít của mình. Nhiều người mới tu kêu hít lên bộ đầu hít sao được. Phải hít nhiều tháng nhiều năm nó mới tung lên bộ đầu, bộ đầu mới rung rinh mới cựa quậy được. Đó, thời gian phải lâu, cuộc hành trình thấy một vòng mình chuyên bằng tay nó có thể tới nhưng mà lấy hơi mình đo nó cũng vẫn thiệt dài. Nó phải đòi hỏi năm tháng để chuyển hóa thông bộ thận, thông lên xương sống, thông lên trung ương bộ đầu. Cái đó phải do sự dày công của mọi người. Tôi nói các bạn đang hít bây giờ thì các bạn thấy hơi vô. Một ngày kia các bạn hít vô thì các bạn thấy cũng như không có hơi, nhẹ. Rồi một ngày nọ, tôi vừa nói hít là nó tràn ngập ánh sáng vô trong cơ tạng của tôi rồi chuyển lên bộ đầu, đều sáng. Cho nên trong lúc đó tôi nói hít mấy tiếng đồng hồ cũng được, bởi vì tôi thấy nó chạy vô mãi mãi, mãi mãi với tôi, đó là

người ta được thanh nhẹ rồi. Mình mới tu đây, chưa làm được, chưa mở được bộ đầu, chưa khai thông được xương sống thì mình không có thể so sánh với người đã làm lâu. Cho nên, mình tu được đến đâu nói đến đó là quý bởi vì cái cơ tạng của mình và hoàn cảnh và cái nghiệp quả của mỗi người đều khác nhau. Nhiều người tới đây nghe sự thanh nhẹ, ôn tồn hóa giải, có người được trung tim bộ đầu mở thấy sáng suốt nhẹ nhàng; nhưng mà trở về với đời con cháu, người này nói một câu, người khác nói một câu thét rồi mình cũng trở về nặng trọc. Nhưng mà trong lúc đó tại sao mình cảm giác mình nặng trọc là mình chưa trụ 100% về điển thanh thì mình bị lôi cuốn bởi cái trọc. Nếu chúng ta trụ 100% về điển thanh thì chúng ta có thể hóa giải ngay cái sự trọc của gia đình chúng ta để cho nó được thanh thay vì trọc.

Những chuyện than vãn của gia đình chuyện này chuyện kia chuyện nọ chẳng qua là cái nghiệp quả mà thôi. Cái nghiệp là gì? Tự nó tạo ra sự khổ cho nó, khi người đó nói mình phải ở ngay hoàn cảnh người đó và xét và mình thấy chính nó đã áp dụng những tư tưởng sai và nó làm cho nó khổ mà thôi. Cho nên mình hóa giải cho nó được thanh nhẹ thì lúc đó mình cũng được thanh nhẹ. Còn nếu mà chúng ta chưa có phần thanh điển mà chúng ta muốn hóa giải thì không được. Chúng ta lấy lý luận đời cãi không lại thét rồi hai bên nói tao làm cha mày tao nói mày không nghe thôi tao cũng chịu. Đó là gây lộn thấy chưa, một ông cha của gia đình phải thanh tịnh và sáng suốt, phải hiểu rõ tình trạng

nguyên căn của đứa con, rồi mình phải tìm đủ phương thức để cho nó được tiến hóa dễ thờ hơn. Chớ nhiều khi nhiều người tu nói mây tu có sáu, bảy tháng mà mây giỏi hơn tao thôi tao cũng không dám nói với mây nữa, thôi tao cũng xin lui. Đó là giận con, trường hợp nó có thể tu 6 tháng nó giỏi hơn mình mình phải nên nghe và mình sửa mình. Mình không nên trách nó, mình nên trách mình để học hỏi sự thanh nhẹ của nó. Bởi mỗi người chúng ta không phải ở trong một kiếp này, nhiều người vừa nói ra cũng đồng là lời nói của tôi, người đó nghe được và sẽ biến hóa lên nhiều câu nói thanh cao hơn nữa, nhẹ nhàng hơn nữa, tại sao? Tại vì nó được thanh nhẹ từ nhiều kiếp. Cho nên nhiều người không hiểu, nghe những lời nói của tôi nói, rồi đâm ra biến hóa chế biến thành ra thời cuộc nó hư thêm. Rồi chế biến sĩ mặt người này người kia người nọ nó càng hư thêm. Bởi vì người ta chủ trương cho mình mở trong tình thương xây dựng và cởi mở, để mọi người được gần với nhau, học với nhau để tiến hóa tới thanh nhẹ thay vì động loạn. Cho nên cái phương pháp công phu như chúng ta đây là giải ra, khứ trước lưu thanh rõ ràng, tôi hàng tuần đều nhắc cho các bạn như vậy. Chúng ta giải, chúng ta đã dày công giải nó ra, lý luận, mắt xem, tai nghe, lưỡi nói không có rước cái trước vô nhưng mà nhưng mà chỉ giải cái trước tới thanh thôi. Nhưng mà cái đó mấy ai làm được vì sự công phu chưa dày dặn và chưa mở được mình thì thấy nó động loạn và nó hút thêm sự động loạn. Nhưng mà đó cũng là cái bài học. Hồi hôm tôi thanh thân, tôi tu, tôi được nhẹ nhàng mà bữa nay con tôi nó chọc tôi, tôi bực, tôi tức quá. Con tôi, tôi để nó ra mà bữa nay nó muốn làm mẹ tôi, nó về nó dạy tôi. Mình thấy mình tự ái rõ ràng, cái tự ái của mình dồn một cục vì mình không thấy cái thanh nhẹ của con. Vì con nó đem cái lời thanh nhẹ cho người mẹ thì mình phải kêu đứa con tới để mình tìm hiểu nơi nó. Tại sao lúc này con được có những sự thanh nhẹ, và con nói cho má được thức giác cái sự sai lầm của má. Những chuyện quý báu đó con nên giữ và con tiến hóa nhiều hơn nữa. Ngày nay con nói được câu nói đó, ngày sau con sẽ nói được câu nói của đáng từ bi, má rất hoan hỉ và con nên tiếp tục. Đó cũng là cái duyên lành cho gia đình mình mẹ con mình sẽ đi trên con đường tình thương và đạo đức. Thế thì mẹ con nó cũng vui tươi như cái hoa nở mừng xuân vậy. Khi mà chúng ta hiểu được thì cái gia đình luôn luôn nó đầm ấm trong tình thương cởi mở, đời lẫn đạo. Không đời lấy gì có đạo nhưng mà đời nó bị dồn cục mà chúng ta biết

cái đạo rồi thì chúng ta đem thanh điển chúng ta chiếu rọi cho đời để cho đời nó khỏi đau khổ. Tại sao nó đau khổ ? Tại vì nó tầm tối, tại vì nó tham dục, tại vì nó muốn những cái muốn không đạt được. Nó muốn không đi tới tận cùng sự muốn của nó thành ra nó ở lưng chừng của sự muốn thì nó thấy đau khổ. Còn nó đi tới tận cùng sự muốn của nó, nó giải quyết rồi thì không có cái gì kêu bằng khổ. Cho nên chúng ta tu ở đây là mở đi đến tận cùng, đổi tất cả những luồng điển từ mạch nhâm mạch đốc để trụ về trung ương thì tự nhiên nó tiến đến tận cùng. Hồi các bạn đã và đang làm đây, khi mình thấy mình đau khổ, mình thấy mình không có lối thoát thì mình nên mình trách mình. Tại mình không có thực tâm hóa giải cho mình và mình không chịu dọn cái bản dơ trong đầu óc tư tưởng của mình đi. Bây giờ mình làm cái phương pháp nào để thực hiện cái đó, thì chỉ có cái pháp này để khứ trước lưu thanh, phải siêng năng, phải sửa, tin nơi khả năng của mình. Mình có khả năng quét dọn rác rến của mình thay vì nhờ người khác quét. Nhờ người ta quét, người ta mỏi, người ta quét nửa chừng người ta bỏ thì nhà mình vẫn còn rơi rác mà mình tự quét thì một cọng rác nhỏ nó cũng đi ra khỏi lãnh vực tư tưởng của mình. Cho nên các bạn tu đây vừa có cái phương tiện để ổn định thần kinh, rồi các bạn mới thấy có cái kiến thức nhẹ nhàng để thấy hành động sai lầm của mình và thấy nhiệm vụ sáng suốt thiêng liêng của mình phải làm cái gì để đối phó với cơ tạng của mình và những người ở xung quanh của mình.

Cho nên cái phương pháp này nó sẽ đưa các bạn tới chỗ ổn định sáng suốt và trị cái căn bệnh của các bạn. Cái căn bệnh mà các bạn thấy tham dục mà không hiểu tham dục là gì? Nó lưng chừng đó, rồi các bạn tu một thời gian nó chuyển hóa lên rồi các bạn thấy rõ sự tham dục đó là vì cái tính chất mê muội, thiếu từ bi, thiếu nhẫn, thiếu tha thứ, thiếu bi, trí, dũng. Bây giờ chúng ta phải thực hiện bi, trí, dũng rồi chúng ta mới thấy rõ sự sai lầm chính chúng ta đã tạo cho chúng ta. Không ai hết ! Không nên đổ thừa anh, đổ thừa em, không đổ thừa ai nhưng đổ thừa chúng ta là chúng ta sai. Chúng ta đã thu thập những cái trước vô thì nó mới vận động và nó làm cho chúng ta ngu muội. Rồi chúng ta giải được cái trước thì chúng ta trở về sáng suốt, mà sáng suốt là tình thương. Cho nên trong cái thực hành để thấy thì kết quả nó hay hơn, những kinh sách đó viết rất hay nhưng mà các bạn xem rồi bỏ ra cũng lộn xộn là tại vì không chịu sửa nội tâm, nội

tặng. Thực hành rồi các bạn thấy đặng chạm nhưng mà nó nhẹ hơn. Hồi trước bà già bà chửi tôi một câu như vậy là tôi không chịu rồi. Bây giờ bà chửi tôi, tôi thấy là một bài học mới. Má tôi đưa đến bài học mới cho tôi. Má tôi thương yêu tôi và má tôi muốn tôi tiến bộ hơn, má tôi muốn tôi sáng suốt hơn. Mình thấy có bài học mới cho nên mình chấp nhận mình học. Nhiều người mẹ thấy đứa con ngày nay nó ngỗ nghịch cũng là bài học mới của người mẹ nữa. Người mẹ phải biết thương yêu cái bài vở đó mới trả bài cho nó rõ rệt và thông suốt được. Còn

đưa cái bài vở mới mà người mẹ chê thì sẽ có bài khác. Rồi nhiều bài nó dồn dập đó là nó sanh ra cái tánh sân. Thấy chưa, bài nào tới mình phải thương yêu và quý mến cái bài đó để mình giải cho nó thông suốt, để mở cho nó đi đến tột độ sáng suốt.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – Sài Gòn ngày 17/2/1973)

Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới

Lưu Ý: Bài viết cho mục “Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới” không ngoài mục đích giúp bạn đạo địa phương thông tin tới cộng đồng Vô Vi. Những tin tức này không phản ảnh quan điểm của Tuần Báo Vô Vi. Ban Biên Tập Tuần Báo Vô Vi hoàn toàn không chịu trách nhiệm về nội dung của các bài viết này.

Thư cảm ơn : Tặng hòm cho người nghèo (Đợt 4)

Tiếp theo thư cảm ơn được phổ biến trên Tuần báo Vô Vi số 142 ngày 14 tháng 7 năm 2013, Thiền viện Hội Tự Tâm Linh Cùng Tiến Tới (Jolicoeur), Montreal, Canada đã nhận lời chuyển giúp đợt 4 tiền của các bạn đạo phát tâm thực hiện lời Thầy dạy “Tặng hòm cho người nghèo ở Việt Nam chết không có hòm chôn”:

	\$ CAD
Tổng cộng 4 đợt đầu : 3 tháng 2, 21 tháng 3, 3 tháng 6 năm 2013	5,167
Đợt 4 : 31 tháng 12 năm 2013	
Đỗ thị Sinh, Hoa Kỳ (200\$USD)	220
Hà Ngọc Quý, Hoa Kỳ (300\$USD)	330
Hà Thanh Hương, Hoa Kỳ (200\$USD)	220
Hà Ngọc Phu, Hoa Kỳ (100\$USD)	110
Hà Quỳnh Giao, Hoa Kỳ (100\$USD)	110
Hà Bích Nga, Hoa Kỳ (100\$USD)	110
Hà Ngọc Quang, Montreal, Canada	100
	1,200
Tổng cộng 4 đợt :	6,367

Trung bình mỗi cái hòm trị giá khoảng 50-100\$ CAD. Vậy là hàng trăm người nghèo quá vắng được nhận hòm miễn phí. Mời quý bạn xem 1 số hình ảnh :

Bạc Liêu : <https://picasaweb.google.com/100324340038688750416/TangHoM#>

Sóc Trăng : <https://picasaweb.google.com/100324340038688750416/TangHoMSoCTrang#>

Ninh Thuận : <https://picasaweb.google.com/100324340038688750416/TangHomPhanThiet#>

Nếu có dịp về Việt Nam, mời các bạn khi rảnh ghé thăm các địa điểm phân phối hòm nhân đạo do bạn đạo Vô-Vi phụ trách :

1. Trại hòm "Cứu Khổ Ban Vui", TP Hồ Chí Minh: Nguyễn Thanh Xương (thanhxuongth@gmail.com)
2. Ninh Thuận : Vân Long Nam (vovi_longnam@yahoo.com.vn)
3. Bình Thuận : Huỳnh Đăng Lân (minhdangvovi@yahoo.com)
4. Sóc Trăng : Trần văn Thanh (tranvanthanhst@yahoo.com)
5. Bạc Liêu : Ngô Phi Pho (phoktkt@gmail.com)

Dựa theo yêu cầu của các bạn đạo phát tâm, số tiền cho 4 đợt 6,367\$ CAD đã được phân phối như sau :

	Tổng cộng 3 đợt đầu		Đợt 4		Tổng cộng 4 đợt	
	\$ CAD	\$ VND	\$ CAD	\$ VND	\$ CAD	\$ VND
TP Hồ Chí Minh	2,983	60,898,000	200	4,000,000	3,183	64,898,000
Ninh Thuận Bình Thuận	1,074	21,974,000	500	9,726,000	1,574	31,700,000
Sóc Trăng	910	10,006,000	250	4,863,000	1,160	14,869,000
Bạc Liêu	200	12,800,000	250	4,863,000	450	17,663,000
	5,167	105,678,000	1,200	23,452,000	6,367	129,130,000

Bạn đạo Nguyễn Giang Thanh, chủ nhiệm Câu Lạc Bộ Unesco Thiền Vô-Vi, Hà Nội, Việt Nam đã phát tâm làm trung gian nhanh chóng chuyển tiền qua tài khoản của các bạn đạo liên hệ, còn thêm tiền cá nhân vào cho số tiền chuyển đi được tròn, và cung cấp những biên nhận hay hóa đơn cần thiết cho sổ sách mọi nơi được rõ ràng minh bạch.

Tất cả 5 địa điểm nêu trên đều được thiền viện Jolicoeur nhiều lần đề nghị liên lạc với quỹ “Cứu Khổ Ban Vui” của Thầy và bạn đạo khắp nơi đóng góp từ nhiều năm qua, để có thể được tài trợ nhiều hơn, thường xuyên và lâu dài hơn.

Thành thật cảm ơn tất cả bạn đạo trong và ngoài nước đã hết lòng ủng hộ và nhiệt tình hỗ trợ chương trình nhân đạo này.

Ban Chấp Hành Thiền viện Jolicoeur, Montreal, Canada

Vấn Đạo qua Internet

Thiền Đường Lưu Động Sydney, Úc
Chị HTC

Hỏi: Kính thưa Thầy, vì bị mất ngủ nên trước đây con có hỏi Thầy thì Thầy có trả lời qua email internet là con niệm Phật 6 tháng, sau đó Soi Hồn và Chiếu Minh 6 tháng rồi mới trở lại Thiền. Trong vòng 3 tháng qua con có thử niệm Phật thì vẫn còn bị mất ngủ. Nhưng nếu con Niệm Phật, Soi Hồn và Chiếu Minh thì không còn bị mất ngủ nữa. Như vậy con có nên tiếp tục Niệm Phật, Soi Hồn và Chiếu Minh trong 3 tháng tới hay không? Và sau 3 tháng tới con có thể trở lại Thiền hay không? Con thành thật cảm ơn Thầy.

Đáp: Nếu làm Soi Hồn, Chiếu Minh mà ngủ được thì nên tiếp tục. Làm Soi Hồn nhiều lần trong ngày thì sẽ giữ được tánh tĩnh; khí tĩnh sẽ trụ trên trung tim bộ đầu. Tương lai sẽ hoà hợp với tinh ba của vũ trụ, lúc ấy sẽ dễ thiền hơn.

Bạn Đạo Thảo Luận

Hỏi: Kính thưa Thầy, trong câu hỏi của Mục Bé Tám ngày 28/04/96 (LED Weekly 52) trong phần

thảo luận bạn đạo có thắc mắc là đã là cõi vô sanh rồi tại sao Phần Hồn lại chiết sinh ra từ Đại Hồn? Và Đại Hồn từ đâu mà có?

Đáp: Đại hồn là từ cõi vô sanh; phần hồn là phạm lỗi thiên đình mới bị giáng xuống thế gian từ cõi tam thập tam thiên thế giới để học khổ nhục mới tiến hoá được.

Hỏi: Kính thưa Thầy trong mục vấn đạo (LED Weekly 52) Thầy có đáp là trước khi thấy ánh sáng rồi mới từ từ đạt sự thanh tịnh. Bạn đạo lại bàn luận là phải có sự thanh tịnh rồi mới thấy được ánh sáng? Có bạn đạo lại nói, ý Thầy ở đây sự thanh tịnh là sự thanh tịnh của chư Phật? Muốn thấy ánh sáng thì trước tiên phải đạt được sự an tịnh tâm lẫn thân? Kính xin Thầy minh luận.

Đáp: Hành pháp là lập lại sự quân bình. Khi đạt tới quân bình sẽ thấy ánh sáng. Hành giả tự hành tự hiểu, không nên áp dụng lý thuyết của người khác mà bày ra loạn thuyết thì không bao giờ thấy được ánh sáng cả.

Thư Từ Lai Vãng

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gởi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thấm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY TÁM TỪ VANCOUVER

Vancouver, ngày 7 tháng 7 năm 1995

Kính thưa Thầy,

Các con một nhóm nhỏ bạn đạo Vô Vi vùng Vancouver, Canada, kính lời thăm hỏi sức khỏe Thầy, các con được biết Thầy sắp đi đại

hội.....Các con là HVH và HTKC, LTK và TH, TC và PTMĐ đồng kính chúc Thầy thật vui trong những ngày đại hội.

Và sau đây là một bài thơ các con đồng kính dâng Thầy:

Ý Thức Tâm Tu

Vô Vi Pháp Lý các con theo
Đỉnh đạo cao tầng cố gắng leo
Tự tu tự tiến lời Thầy dạy
Không dựa nương ai để mà theo
Vì đã hai lần con vấp ngã
May nhờ ân đức của Thầy gieo
Các con thoát khỏi vòng ma dụ
Mới biết đường tu cũng ngặt nghèo
Ngặt nghèo cam khó chịu tu rên
Đắc pháp tâm khai mới đáng khen
Từ đây con ráng lo tu sửa
Trần thế quên lặn khỏi lặn chen
U mê buông bỏ tầm chơn ĐẠO
Hùng tâm dũng trí chớ để hèn
Nắm pháp mà Thầy trao cho đó
Cố sao tâm sáng tựa như đèn
Các con,

Các con có kèm theo đây một phương pháp hành thiền do Hoàng Sony sửa đổi lại từ Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp mà Thầy đã khổ công nghiên cứu, con xin Thầy phân xét cách hành thiền này có phương hại gì cho hành giả không, vì con của con là HPT đã theo Hoàng Sony trên 5 tháng nay và đang thực hành theo phương cách này và tờ copy này là từ bút tích của cháu T. Các con cảm ơn Thầy.

Phương Pháp Thiền do Hoàng Sony sửa Pháp từ PLVVKHHBPP

- Ngồi xoay mặt về hướng Bắc
- Bất ấn trí niệm

Con tên họ _____ Nhất tâm Quy
Hương Huyền Khung Kim Khuyết Ngọc Hoàng
Thượng Đế Vô Cực Đại Thiên Tôn Đại Bồ Tát ma
Ha Tát. Nguyện (7 lần). Xá 3 xá, gặt 3 gặt mỗi xá
v.v.....

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Atlantic City, ngày 22 tháng 7 năm 1995
VH,

Thầy rất cảm động nhận được thư đề ngày 7 tháng 7 năm 1995 cộng với món quà quý mà các con đã đóng góp lộ phí cho Thầy đi dự đại hội ở kỳ tới, thành tâm hướng về Thầy.

Người tu PLVVKHHBPP là dũng mãnh tự tu, tự thức, thực hành chánh pháp không gian dối và thay đổi đường hướng phát triển của Trời Đất đã hỗ trợ cho tâm linh, chỉ chăm chỉ thực hành thì sẽ đắc pháp. Ngược lại, người tu Vô Vi được khai triển một chút nhờ nguyên pháp thực hành lại đổi đường hướng mà không bàn bạc với người truyền pháp mà mình đã kính trọng, tức là phản trắc, lợi dụng niềm tin của người khác để làm lợi cho chính mình là đại tội. Từ bao nhiêu thế kỷ người phản đạo và gây chia rẽ, cuối cùng cũng phải bị đọa mà thôi.

Thầy rất quý trọng những người trung nghĩa, thành tâm tu học hướng về ánh sáng vô cực mà tu, không nên bịa đặt hướng về cõi âm mà hành, tức là ma quỷ rất dễ nhập xác. Xưa nay thờ cúng sai đường lối của Thích Ca làm sao dũng mãnh về Trời được.

Người tu Vô Vi trung tín là trên hết, nếu ngược lại thì chính nó sẽ tự bỏ rơi, loạn thuyết tức là nói một đường làm một ngã sẽ không tới đâu.

Ở chợ đời, món hàng nào cũng bán được, tốt hay xấu là do người chọn mà thôi. Người tu Vô Vi hướng về ánh sáng vô cùng mà tiến hoá, không nên lợi dụng Tiên Phật, Thần Thánh mà tạo loạn cho chính mình mà thôi.

Chúc các con vui khỏe, và thực hành đúng đắn theo chiều hướng phát triển của tâm linh.
Quý thương,

Lương Sĩ Hằng

Thi Ca của Đức Thầy

Montreal, ngày 23 tháng 2 năm 1980
MẤU ÁI 7

Mẹ thương mẹ bảo con hòa
Học cho mình đạo thật thà cảm giao
Tình thương thực hiện tự rào
An ninh sẵn có nơi nào cũng yên.

Thương con chuyển hóa ra vào
Lúc nào cũng muốn con ao ước tình
Tình thương Trời Phật tự mình
Thực hành đắc đạo tâm mình đạo đời.

Mẹ thương mẹ dạy ôn tồn
Giúp con tiến hóa vượt cơn si mê
Muốn con sớm hướng lộn về
Huy hoàng nguồn cội muôn bề yên vui.

Vì con mẹ phải thật thà
Xin ơn Trời Phật phân hòa với con
Khai thông tiến triển nỉ non
Đường mòn Tiên Phật vẫn còn tro tro.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

THIÊN ĐƯỜNG DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Hai Mươi Lăm (tiếp theo)

ĐẠO ĐỘNG ĐẠO NGUYÊN VÙNG NÚI CỬU TIÊN

HỒI ĐẠO ĐẠI TIÊN QUẢNG THÀNH TỬ

LỜI ÔNG TÁM GIẢNG

Đọc đến đây chúng ta mới thấy rõ như hồi nãy tôi đã nói, nguyên lí là một cần phải thực hành, cần phải trở về với sự quân bình thanh tịnh của chính mình, đừng có mê chấp. Mình nuôi dưỡng sự mê chấp làm sao mình hiểu được cái gì, tất nhiên mình là người tầm tối, và không hiểu, cứ bình thân để xem coi sự việc nó xảy ra như thế nào? Kiên nhẫn hết sức để coi nó ra thế nào? Rồi mới so sánh người này nói chuyện lưu loát, mở trí cho mọi người, bây giờ mình lên mình thay thế họ được không? Nếu mình cho đó là không thật, thì thôi bây giờ tôi thể tôi trả lời cho tất cả được không? Thấy tôi không có khả năng! Đạo cũng vậy, ông đạo đó nói nghe hay lắm nhưng bây giờ tôi thay ông được không? Không! Bởi vì tôi không hành, tôi mới truy tầm tại sao ông nói được là ông đã hành. Tôi tìm cái chôn thực hành như ông để tôi học, để tôi tiến thì tôi đâu có phải là người ngu mà tôi ám ngộ, tôi nghe cái đó không biết phải không? Cái đó có phải? Tôi sợ bị lạc, vị trí đúng của mình chưa thấy mà làm sao sợ lạc? Chưa thấy vị trí của mình ở đâu làm sao sợ lạc? Cho nên muốn thấy vị trí của mình phải lui về thanh tịnh, đó là vị trí của chúng sanh. Lui đi để học, để thấy, rồi mới xét, rồi mới minh giải, rồi mới học hỏi, rồi để tự tiến. Cái đó là cái đúng, chớ còn làm cái chuyện lộn xộn cho chính mình làm chi? Tới đây tôi thanh tịnh, tới đây tôi tìm cái gì mà tôi không thể làm được, tôi học. Học cái đó, chớ không phải học cái mà tôi làm được. Cái tôi làm được ở nhà tôi làm rồi, học cái tôi không làm được, tôi phải tìm. Hồi ở nhà tôi làm cái gì? Ở nhà tôi nấu ăn, tôi

làm bếp, nhưng mà tới gặp mấy người đạo nói tôi chưa biết nấu ăn, chưa biết làm bếp. Tôi là người nấu ăn, tôi làm bếp mà nói tôi chưa biết nấu ăn, chưa biết làm bếp. Tức quá, xắn tay áo lên coi thử ra sao. Chì nấu cái gì? Tôi nói hai món xào, một món canh trong bữa ăn thôi, phải không? Biết nấu không? Chưa biết nấu mà cũng chưa biết ăn nữa, tức chưa? Gặp người đạo người ta nói, chưa biết nấu cơm, chưa biết ăn nữa. Hồi tại sao chưa biết nấu? Vì con chưa biết vận dụng sáng suốt của con. Con nấu cơm mà con không sửa được tâm. Cơm ở đâu? Khi con nấu cơm con hiểu cọng lúa ở đâu có? Sự quy tụ của tất cả càn khôn vũ trụ kết thành hạt lúa để hi sinh cho con, bây giờ con mới học cái nghề nấu không hà, mà chưa hiểu nguyên căn của nó, chưa hiểu cái sinh lực sinh tồn đời đời của nó, con chưa hiểu! Nấu nó mà không biết nó, không khác gì người chết mua nó. Người mua nó không xài nó, mà người xài nó không biết nó là cái hồn, thấy không? Ăn cơm mà không biết cái giá trị của cơm là chôn sống mình rồi, cũng như một người chết nằm trong hòm mà không biết cái hòm. Người mua nó không xài nó, thấy không? Người bán nó không xài nó, mà người dùng nó không biết nó, thấy không? Cho nên chúng ta chưa có mở trí, như tôi nấu, tôi xào, tôi nấu hai món xào, một tô canh hay lắm! Không có hay! Không có biết nấu cơm. Khi mà biết được cái nguyên lí của một hạt gạo, rồi mới tìm ra nguyên lí của món ăn, rồi tại sao tôi phải làm thành hai món xào, nấu một món canh để làm gì? Nó cũng nằm trong cái nguyên lí đó mà tôi chỉ học có cái chữ hòa, nếu mà nó bất hòa là món ăn tôi

không đẹp, món nào hòa với món nào, chồng tôi mới chịu ăn, thấy chưa? Cái đẹp của Trời Phật nó ở trong thanh tịnh tâm hồn của con người, không phải cái đẹp của Trời Phật là nhìn cái cảnh như vậy là đẹp! Không! Phải hiểu chiều sâu của mọi việc, chân lý cũng vậy. Lời mình triết khi người ta thoát ra đời mới mình nghe cái âm thanh có quân bình không? Nó quân bình là nó truyền cảm cho tất cả mọi người. Một người nói chuyện tới một tí người nghe và trả lời một lượt cho một tí người đồng thức cũng chỉ một câu nói thôi. Còn mình không biết, mình vụng về, một tí câu nói chỉ nói một tí người là mình chết mất rồi. Còn người ta, một câu nói để cho một tí người thương thức mà người nào cũng xài được, đó là chơn lý. Khi người đạt được quân bình thì mới nói được, khi đạt được quân bình thì tâm hồn họ ở đâu? Ở thiên đường, lúc nào họ cũng ở trong cái giới thanh sạch gọi là minh triết. Muốn nhận định cái thật hay là cái giả phải hiểu cái đường lối này mới nhận định được. Cho nên phải truy tầm cái thanh tịnh trong nội thức, mà cái thanh tịnh đó nó liên hệ với ba cõi càn khôn vũ trụ, chứ không phải chuyện giỡn đâu, chứ không phải ai ngồi nói cũng được! Con người bị sai lầm, kì thị người này, kì thị người kia, kì thị người nọ, rốt cuộc cô lập mình, thấy rõ chưa? Cô lập mình! Rồi người ta nói nếu con làm vậy Cha phạt con, cha đâu có phạt? Nó tự phạt nó chứ ông trời nào phạt, ông trời muốn nhắc nó vậy, nói cha phạt con! Thì tại sao nói cha phạt con? Vì luật của sơ khai thế giới đã đặt ra rồi, mà con nhảy vô đó là con đi luôn, luật đó phạt cái chỗ đó, mình thấy cái chỗ phạt không? Cho nên mình đừng có đại dốt mà tự phạt mình nữa, phải thức tâm, phải buông bỏ những cái gì mình đang nắm

đây, không thấy sự thật. Mình là một tội hồn, yếu ớt, bơ vơ, đang trôi giữa dòng sông gập gềnh bám lấy. Nói tôi mạnh chứ không có mạnh! Khi mà thả đi hết rồi mà đi được mới là mạnh, còn ôm mà đi là không có mạnh, không được ôm. Phải thả đi, cái tâm ta phải thả lỏng, tất cả bao nhiêu chuyện ở trần gian, rác rến từ bao nhiêu kiếp rồi chúng ta ôm ấp trong lòng, nó gom gọn chỉ có một chữ tham thôi. Ngày hôm nay, giờ phút này có tu, có hành nhưng mà vẫn tham, vì tiền kiếp đã gieo cho kiếp này tham, mà cái tham là đại họa. Tham thanh lọc, tham sự buông bỏ để trở lại sự quân bình với chính mình. Cái tham đó là cái tham thăng hoa, còn cái tham cố giữ là cái tham bị kẹt, không tiến, chắc chắn là không tiến! Bao nhiêu tiền của cũng không mua được một giọt diễm chân lý, chỉ có làm mới có, chỉ có hành mới tiến. Cho nên chúng ta đôn đốc với nhau, trao đổi với nhau trong thực hành mà tiến, cho nên các bạn đừng nghe những lý thuyết suông nữa, thực hành đi để tiến, trao đổi đi để mở. Đó là thợ chánh, còn nghe mà nói lại, đó là thợ phụ rồi đi xuống luôn, không nghĩa lý gì hết, thấy chưa? Thợ chánh là nắm cái kỹ thuật làm cho đàn hoàng, vô trong bếp trần đây là đạo, đâu phải tới đây mới học đạo, khi mà thức tâm rồi ở trong bếp cũng là đạo không! Cũng trái ớt nói chuyện với mình được, cọng rau nói chuyện với mình được. Nguyên năng thanh tịnh đời đời của nó còn ở trên mặt đất này nó không bao giờ bị tiêu diệt. Mình nấu, mình ăn, mình nuốt nhưng mà mình không lấy được, trả lại. Vì cơ tiến hóa của nó bắt buộc phải qua mình và để nó được tiến. Phần thanh nó lên thanh, phần濁 nó phải quy về濁. Giống nào ở theo giống này, không mất.

(còn tiếp)

